

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:
הדלקת נרות: *19:21
צאת השבת: 20:30
רבינו תם: 21:02
שבת שלום וטובורך !!!

*30 דקי קודם השקיעה

הצלת חיים וזכרון

גיליון 116

פרשת בלק תשפ"ב | יש לשמור על קדושת הגיליון!

פנינה לנשמה

סודו של עם ישראל

"וישא בלעם את עיניו, וירא את ישראל שוכן לשבטיו... מה טובו אהליך יעקב" שואלת הגמרא: "מה ראה? ראה שאין פתחי אוהליהם מכוונים זה כנגד זה ואמר: ראויים הללו שתשרה עליהם שכינה".
מה רצו חכמינו הקדושים לומר בזאת? שבלעם איבחן את אחת המעלות הגדולות של עמ"י, שבעבורה הוא ראוי לברכה ולהשראת השכינה. והיא: מעלת הצניעות!
הצניעות היא היפוכה של הבהמיות, של שילוח כל רסן, של הסרת מסווה הבושה.
הצניעות מורה על עדינות הנפש, על גדרים וערכים של מוסר. וכה אמרו חכמינו ז"ל: "כל המתבייש – לא במהרה הוא חוטא, וכל מי שאין לו בושת פנים – בידוע שלא עמדו אבותיו על הר סיני!"
לא לחנם נמנתה הבושה, היינו גדרי הצניעות, בין שלושת המאפיינים של עמ"י: "שלושה סימנים יש באומה זו, רחמנים וביישינים וגומלי חסדים". (מעין השבוע)

התחלתי ונשאתי

הצלת חיים

הרה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א מספר מעשה שהיה, באישה ממנהטן אשר בראש השנה עמדה בתפילה בבית הכנסת. והנה בהגיע הציבור לפיוט "ונתנה תוקף", בתוך ההתרגשות הגדולה וחרדת הדין, החליטה לקבל על עצמה קבלה, אשר תעמוד לה לזכות לשמירה ולהצלה מכל רע. היא קיבלה על עצמה להתחיל ללבוש בגד צנוע יותר, אשר לא ניתן היה להשיגו באזור מגוריה, והיה עליה לנסות להשיגו מאזור מרוחק. מאז שהזמינה את הבגד חלפו למעלה מחודשיים עד שהגיע אליה במשלוח. באותו היום, י"ב בכסלו תש"פ, התרחש פיגוע בסופר הממוקם מתחת לביתה, מחבל נכנס לחנות הגדולה והרג כמה אנשים שהיו שם. החרדה ואימת המוות שהיו לא ניתנים לתיאור. בעלה של אותה אישה, ידע שבדיוק אז תכננה לצאת לקניות בסופר. חרדתו הייתה עצומה: מי יודע אם חלילה... הוא התקשר אליה, ולהפתעתו היא עונה לו בנינוחות ובשלווה. לשאלתו, האם היא נמצאת בסופר, אמרה שאכן כבר עמדה לצאת מהבית, אך בדיוק אז דפק בדלת השליח שהביא את הבגד הצנוע שהזמינה, והיא התעכבה מעט בשל כך. הקב"ה הראה לה בהשגחה פרטית מה רב כוחה של צניעות: היא קיבלה את הקבלה כדי לזכות להישאר בחיים, ודווקא אותה קבלה היא זו שהצילה אותה בכוא העת מסכנת חיים מוחשית! (קו סיפור קטן מעשה גדול 073-2951659 שלוחה 4)

פינת ההלכה

בגדים צמודים

בגדים צמודים אסורים בלבישה ואינם נחשבים כיסוי כלל וכלל מכיון שמבליטים את צורת הגוף ואיבריו. על בגדים אלו כתב הגרש"ז אויערבך זצ"ל שאשה הלובשת אותם הרי זו פריצות ועוברת על לאו דאורייתא של "לפני עיור לא תתן מכשול" מכיון שגורמת לאחרים שיכשלו על ידה בהרהורי עבירה ויעברו על "ונשמרת מכל דבר רע" דהיינו מכל דבר המביא לידי הרהור.
שאלה: איזה בגד נחשב בגד צמוד האסור בלבישה?
תשובה: מחובת הבגד לטשטש את צורת הגוף ואבריו בכל מצב, בין בישיבה, הליכה, עליה במדרגות וכדומה, ובגד שאינו עונה על דרישה זו נקרא בגד צמוד האסור בלבישה.

"עיקר שבח האישה ומדרגתה העליונה היא הצניעות, ולכן נשתבחו האמהות בפרט בצניעות" (מהר"ל - גבורות ד')

סיפור לשבת

קול שמבלבל קול...

בכל הסביבה, התקשה המכשיר להבין מה הוא מתכוון, והתקשה לספק מענה. רק כשהשתרר שקט – הבקשה 'בני ברק' נישאה בחלל והגיעה לייעדה, וגם זכתה בתשובה ברורה להפליא!

כך גם לגבי התפילה: יכול אדם להתפלל כראוי בכוונה ובריכוז, בעודו נמנע מכל שיחה, אבל כל עוד בסביבתו יש מי שמדבר, כל עוד החלל שסביבו הומה דיבורים, כל עוד קולו מתערב בקולות של דיבורים אחרים, תפילתו מתקשה להגיע השמימה בבהירות הנדרשת, כי חבריו המפטפטים מבלבלים אותה ולא נותנים לה לעלות! – סיים האב את דבריו המרווממים, ומפיו סופר הדבר למגייד המישרים הרה"ג רבי שלמה לווינשטיין שליט"א, שסיפר את הסיפור.

וזהו שכתב הרה"ק מקאז'ניץ זי"ע, בספרו 'עבודת ישראל' – בבארו את המשנה במסכת אבות פ"ה, כי כשם שבבית המקדש נעשה נס שהרוח לא פיזרה את עשן הקטורת – למען יוכל לעלות בקו ישיר ומהיר השמימה, כך גם במקדש מעט, בכל בית כנסת, כל תפילה מבקשת להגיע בקו ישיר ומהיר אל בורא עולם, אולם אם האוויר והאווירה טעונים ברוחות זרות ובדיבורי חול – הרי התפילה מתערבת בהם ומתקשה לעלות לבורא עולם!

'והרי זה', הוא מוסיף ומגלה עד כמה חמור עניין המדבר בבית הכנסת בשעת התפילה, 'כמי שמדבר עם המלך, והופך את פניו ממנו כאומר אין רצוני לדבר איתך אלא לדבר על מה שאני חפץ...'. ולא רק שהוא מפסיד לעצמו, אלא 'ואף שאר העם המתפללים בכוונה, יכול להיות שלא תקובל תפילתם'!

אלו מילים שמרטיטות כל לב! יהודי שמדבר בבית הכנסת, נניח שלעצמו הוא אינו דואג. אבל הרי הוא 'חב לאחריני', הוא מפסיד את תפילותיהם של חבריו, הוא מבלבל את תפילתם מלעלות השמימה, ומונע מתפילותיהם להתקבל! איך יהודי יכול לקחת אחריות על אסון קהילתי שכזה, עבור כמה מילים בשעת התפילה – ימנע מכל תפילות חבריו לעלות השמימה! ? (פניני פר"ש)

בקריאת התורה. למה זה לא עזר לו, ורק כאשר החברים שלו קיבלו על עצמם – הוא הבריא? – שאל הילד בתום ילדותי...

האב התקשה לענות, מה עוד שסביבו סערת התרגשות, והוא עדיין לא בשיא כוחותיו. ואז שאל הנהג האם מישהו יודע מהי הדרך הקצרה ביותר להיכנס לבני ברק, בלי לעמוד בפקקים שבכניסה לעיר. מאחר ואיש לא באמת הקשיב לו, כי כולם היו עסוקים בשמחתם ובשיחות עם היושבים לצידם, החליט הנהג לשאול את פי תוכנת הזוויז...

הואיל והיה בנהיגה, מצב בו חלילה וחס מלהקיש בטלפון – שכן זו סכנת חיים, בחר הנהג באופציה של קריאת היעד בקול, כשהמכשיר יתרגם את קולו למילים כתובות. הוא לחץ על הכפתור וקרא 'בני ברק', אולם המכשיר התקשה לזהות את קולו מבעד לדיבורים שהתחוללו ברכב... שוב הוא מקיש על הכפתור וקורא 'בני ברק', ושוב המכשיר לא מצליח להבין את כוונתו, כי קולות אחרים ורמים בוקעים מכל עבר...

'שקט רגע בבקשה!' – זעק הנהג בקול לא לו לאחור, 'אני מנסה לדבר עם המכשיר כדי שיבין, והוא לא מבין בגלל הרעש שמסביב! תנו רגע שקט, והוא יבין ויכוון אותנו לבני ברק!' – קרא הנהג, והילדים השתתקו לשבריר שניה. הנהג ניצל את ההפוגה, קרא 'בני ברק' בקול, וראו זה פלא – הפעם המכשיר הבין, חישב מסלול והחל נותן הוראות ברורות ומדוייקות...

עבור האב, שהתקשה לענות לשאלה ששאל בנו קודם לכן, היה הדבר כהשגחה פרטית ממש. הוא פנה לבניו ואמר להם: 'הסכיתו ושמעו מה קרה כאן עכשיו. נשאלתי, איך יתכן שזכיתי להבריא רק כשבני הקהילה קיבלו על עצמם שלא לדבר בתפילה, בעוד העובדה שאני בעצמי מקפיד על כך – לא היה בה די. ואז זימן לי בורא עולם את התשובה:

ראו נא, הנהג הנחמד שלנו – גם הוא ניסה לבקש מהמכשיר מענה לשאלה איך מגיעים לבני ברק. אבל כל עוד הפטפטת מאחור נישאה במלוא הקיטור, כל עוד נשמעו הדים ודיבורים

בית הכנסת בני ברק אחד, עיצומו של יום בהיר. התקבלה הבשורה, כי אחד מחשובי המתפללים בבית הכנסת חלה במחלה, כל הקהילה נרעשה ונרעדה, עננה של דאגה שררה על פני כולם, והם התכנסו יחדיו להתפלל לשלום חברם ולקבל על עצמם קבלה טובה לזכותו.

רבה של בית הכנסת, הציע למתפללים כי הואיל והיהודי היקר שחלה מקפיד מאוד בקדושת בית הכנסת ואיסור השיחה בו, אולי מן הראוי שכל המתפללים יקבלו על עצמם לנהוג כמוהו, לרפואתו. ההחלטה התקבלה פה אחד, כל בני הקהילה נמנו וגמרו לרפואת חברם שלא לשוחח בעת התפילה, וקיוו והתפללו לשלומו. ואכן, סגולת הזהירות בקדושת בית הכנסת פעלה גם הפעם. חלפו כמה שבועות, המדדים התייצבו, המצב הלך והשתפר, וביום מן הימים נודע כי הוא עתיד להשתחרר.

ביום המיועד לשחרור, בני המשפחה המתגעגעים, ילדים כבחורים, הקטנים עם הגדולים, כולם דמעו מהתרגשות וביקשו לקבל את פני אביהם. לצורך העניין נשכר טנדר גדול, וכל בני המשפחה יצאו ל'טיול' יוצא דופן, להשיב את אבא הביתה. אם בפעמים קודמות היתה הדרך נראית להם אפילה וחשוכה, הרי שהפעם הרגישו כי כל עצי היער מוחאים כף בהתרגשות...

כשהגיעו לבית החולים, הילדים הגדולים עלו אל חדר האב ליטול את חפציו, ואילו הצעירים נותרו בטנדר, מלהגים ללא הרף, מתרגשים כדרכם של ילדים. בחלוף כמה דקות נראתה דמותו של האב, והילדים הנרגשים החלו מוחאים כפיים בשמחה, שרים וצועקים בהתרגשות, כמנהג ילדים נרגשים...

כשעלה האב אל הטנדר, קיבלו הילדים את פניו בשמחה ובצהלה וסיפרו לו על הקבלות הטובות שקיבלו על עצמם לרפואתו, כמו גם על קבלת בני קהילתו שלא לדבר בבית הכנסת. ואז, אחד הילדים המתוקים והחכמים, זרק שאלה: 'אבל אינני מבין. אבא שלנו תמיד מקפיד לא לדבר בבית הכנסת. תמיד. הוא מעולם לא דיבר בתפילה או

קוה אל ה'

אנו ביד הבורא

עדיין את בניו. בלאט אמר לבני ביתו שלא יצאו החוצה בשעה הקרובה. התיר את הכלב ממאסרו, ואמר למלמד: "די להיום. רשאי אתה לשוב למעונך".

נפרד המלמד לשלום ויצא מן הבית, וכעבור רגע נשמעו זעקותיו. מיהר הכפרי החוצה ומצאו מוטל לארץ קרוע בגדים וזב דם, והכלב גוהר מעליו. "הצילו", זעק המלמד בגרון ניחר, "כיצד מרשים למפלצת כזו להסתובב חופשי", נאק...

והנמשל: בנ"י ידעו שבלק שלח להביא את בלעם לקלל, וראו שבלעם בירך במקום לקלל, שיבח וקילס עד שבלק ספק ידיו מרוב צער וגירשו חזרה. לכאורה, אין להם אוהב גדול יותר ממנו! הודענו הכתוב: אויב מר הוא, אלא שהבורא חסם פיו. ולבנו התחמץ: לשם מה, מסכן שכמותו...

מה עשה הבורא יתברך, התיר את השלשלת לרגע אחד – ויעץ להחטיא את ישראל במעשה שיטים ומתו 24 אלף "מן השיטים ועד הגילגל", ואז הבינו איזה כלב מסוכן היה! ... וכשאנו מתבוננים בדבר, מבינים אנו שמאורעות רבים קורים מסיבה זו. כשהבורא רוצה להודיענו שבריאותנו בידו, מביא הוא כאב קטן, כדי שנוקיר את טובו הכולל. מביא הוא הפסד קטן וצורב, כדי שנדע שרווחינו ממנו הם. כישלון פעוט, שיבהיר שהצלחתנו בידו יתברך – "למען דעת צדקות ה'". (מעייני השבוע)

בכפר נידח התגורר יהודי ולו שדות תבואה ומחסני דגן, רפתות ודירי עיזים, בימים היו משרתיו מוציאים את הפרות והעיזים, ובלילות שמר עליהם כלב ענק ואימתני. ביום היה הכפרי קושרו בשלשלת ברזל, שלא יזיק לבריות.

ברבות הימים גדלו בניו של הכפרי. ביקש להקנות להם חינוך יהודי, שידעו להתפלל וללמוד כהלכה. נסע העירה ופנה לאחד מחובשי בית המדרש, שאל האם יאות להתגורר בכפר וללמד את בניו. מוכן הוא לשלם משכורת נכבדה. הסכים האיש, והגיע לכפר. כשעשה דרכו לבית הכפרי, נבעת. בסמוך לבית הזדקרה חיה עצומה לקראתו, כבול בשלשלת ברזל כבדה. המלמד, שכל חייו פסע בסימטה מביתו לבית המדרש וחזרה, לא ראה מעודו כלב נושך. עתה עמד מול המפלצת וליבו התפלץ: צער בעלי חיים! מסכן היצור הכבול. השרשרת חותכת בגרונו. פשפש בכיסו, ומצא קוביית סוכר. השליך לכלב שבלעה בחטף והמהם בשביעות רצון. בהיכנסו לבית הכפרי, מיהר לקיים מצוות תוכחה. אמר לכפרי: "רחמנות על הכלב האומלל, מדוע תכבול אותו כאסיר?"

השיב הכפרי: "יצור מסוכן הוא ומזיק!" והמלמד התם טען: "מר נפש הוא על מאסרו השרירותי. מצווים אנו לחמול על בעלי החיים, ככתוב: ורחמיו על כל מעשיו!"

צחק הכפרי בליבו לתמימותו של המלמד, ולא אמר מאומה. יצא לעסקיו, ולפנות ערב שב לביתו. המלמד לימד

שביבי אור

"מה טובו אהליך יעקב"

"הלכנו, אפוא, אני ובני חתן בר המצוה, אל מעונו של רבינו", סיפר אבי הבן. "מכיוון שרבינו הכיר אותי מצוין, קיוויתי בסתר לבי, אולי רבינו 'ירחם' ויגיד 'טוב, אז אני אבוא לבר מצוה...'

"אבל אחרי שרבינו שמע את הדברים, הוא הפתיע במבטו ההפוך – הישר, הוא היטיב את מבטו לעיניו של הילד ואמר לו: 'דע לך! כמה שפחות כבוד יותר טוב.'!

"מילים פשוטות בעוצמתן! המשפט הזה עם המבט המיוחד בו נאמרו הדברים, חדרו ללבו של הבן, ועד היום הם מלווים אותו, ואותנו כל המשפחה לאורך ימים."

סח אחד מתלמידי הרב שטיינמן, שבמשך שנים היה קרוב אל רבינו בשיעוריו היומיים ובמעגל השנה: היה זה סמוך לחגיגת הבר מצוה לבני הבכור, השמחה וההתרגשות היו גדולות. יום אחד בני נ"י חזר הביתה עצוב. התברר, שחברי הכיתה דברו ביניהם על שמחת בר המצוה ולעגו לו, שמכיוון שהוא משפחה פשוטה מאד' ולא מיוחדת, שולחן הכבוד ב'מזרח' – יהיה ריק מ'חשובים...'

כמובן שהילד נעשה עצוב מאד, ויצאו לו החשק וההתרגשות מהשמחה, הוא כבר דמיין את מבטם הלועג של חבריו לכתה, בשעה שיראו את שולחן הכבוד.

"עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר"

לתרומות להפצת העלון, הקדשות
הנצחות 052-7697432 או
במייל tzniutw@gmail.com

ברכה מיוחדת לתורמים היקרים שיזכו לרוב
נחת, שמחה, הצלחה, בריאות איתנה,
פרנסה טובה, שלום אהבה אחווה ורעות
שפע ברכה להם ולבני משפחותיהם.

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' פינחס בן מול ז"ל |
רחל רשל בת איה ז"ל

ראוי הוא שביום הילולת הצדיקים ילמדו דברי תורה של הצדיק ועל ידי זה ידובבו שפתותיהם להמליץ טוב לפני שוכן מרומים (והאר"י ז"ל)

אור הצדיק

ט"ו תמוז - הילולת הצדיק רבי חיים בן עטר ה"אור החיים" הקדוש זיע"א

פתורתו

בתחילת פרשת תצוה נאמר: "ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד" (שמות כז, כ). ה"אור החיים" הקדוש מבאר פסוק זה בהתייחסו לגלות עמלק שבה אנו נתונים, וזה לשונו: "ובדרך רמז יתבאר הכתוב על דרך מאמר הובא בספר זוהר חדש, כי ד' גלויות של ישראל כל אחד מהם נגאלו ממנו בזכות אחד: גלות הראשון נגאלו בזכות אברהם אבינו עליו השלום, ב' נגאלו בזכות יצחק, ג' בזכות יעקב, והד' תלוי בזכות משה".

מדוע לא הגיעה עדין הגאולה הרביעית?

"ולזה נתארך הגלות. כי כל עוד שאין עוסקים בתורה ובמצוות, אין משה חפץ לגאול עם בטלנים מן התורה". התנאי לכך שמשה יסכים לבוא ולגאול אותנו, הוא שנתאמץ לעסוק בתורה לשמה בכל כחנו.

משבחי הצדיק

סיפר כ"ק האדמו"ר רבי דוד חי אביחצירא שליט"א, כי אחד המשמשים בקודש אצל אביו כ"ק האדמו"ר רבי מאיר אביחצירא זצוק"ל לא זכה להיפקד בזרע של קיימא. מספר שנים חלפו מנישואיו, ועדיין לא נשמע קול ילדים בין כתלי מעונו. הוא ונוות ביתו כיתתו רגליהם לרופאים ידועי שם והפכו עולמות, בנסיונות נואשים לתור אחר פתח הצלה למכאובם. באחד הימים, הגיעתם שמועה על רופא גדול בירושלים, אשק פיתח שיטה חדשה שכבר הביאה מזור ואושר לבתים רבים בישראל. קבעו תור לרופא אך לא הודיעו ל'בבא מאיר' על שהם עומדים לעשות, כי חששו שלא יקבלו את הסכמתו ובתמימות סברו שיוכלו לעשות דבר בלעדיו...

יום לפני הנסיעה, אמר המשמש ל'בבא מאיר', כי יעדר מחר מהבית בשל צורך כלשהו שלמענו הוא נאלץ להיטלטל ירושלימה. הוא הציג את הדברים באגביות וכלאחר יד, למען לא יתקבל הרושם כי מדובר בדבר שהנשמה תלויה בו. האזין הצדיק בסבלנות והשיב בניחותא: "אתה יכול לנסוע לירושלים, אך אל תלכו לרופא... במקום זאת, גשו נא לצינונו של ה'אור החיים' הקדוש שבמרומי הר הזיתים ושאו שם תפילה... בעזרת השם תיוושעו ותבשרו בשורות טובות". למחרת היום שפכו בני הזוג את צקון לחשם בסמוך לצינון רבנו ולפקודת השנה הכניסו את בנם בכורם בכריתו של אברהם אבינו ע"ה... (נר המערבי)

חכמת נשים

לא בגלל משרה ולא בגלל פוסק הדור

קשה לתאר ולתמצת את מסכת חייה של הרבנית אלישיב ע"ה, ואת גודל הקרבתה למען לימודו של בעלה הגדול, אך נקודה אחת מתוך המסכת המופלאה חייבת לעמוד מול עינינו, כדי שנתבונן בה היטב ונלמד ממנה דרכי עבודת השי"ת.

באותן שנים קשות וארוכות, שבהן התמסרה הרבנית ע"ה כליל ללימודו של רבינו ללא סייג, מתוך דחק ועניות, לא עשתה כן מתוך מחשבה שבסופו של דבר יקבל בעלה משרה, ודאי שלא חלמה אז שבעלה יהיה לפוסק הדור ורבה של בני הגולה, והיא התמסרה לבעלה ה'מתמיד', משום שתפקידו העיקרי של האדם הוא ללמוד תורה לשמה בהתמדה גדולה!

בשנותיה האחרונות, כשנתרבו המפריעים בעסקי ציבור, היה קשה לראות את צערה ואת כאב לבה.

לפעמים היתה ניגשת ומתחננת ממש בפני עסקני הציבור ודומיהם, שיניחו לרבינו ללמוד תורה, וכשלא הצליחה להדוף את צבא המפריעים, היתה מתאוננת בכאב בינה לבין עצמה: "חבל שהנחתי לו אז ללכת לבית הדין, הלא אמרתי לו שאני מוכנה להצטמצם ולא לדרוש כלום, ובלבד שיישאר ב'אוהל שרה', עכשיו משהתפרסם שמו בעולם לא נותנים לו ללמוד".

מסירותה כלפי לימוד התורה הקדושה, לא היתה מסירות כלפי פוסק הדור ומנהיגו, אלא כלפי המתמיד הכמעט אלמוני והבודד מבית המדרש 'אוהל שרה'. (דרשו)

<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' חיים חתנתו בן ביה ז"ל נלב"ע ג' סיון תשס"ח ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת מזל בת סוליקה ז"ל נלב"ע י"ח אלול תשע"ח ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' עמרם בן פרחא ז"ל נלב"ע י"ד שבט תשע"א ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת רחל בת תמוז ז"ל נלב"ע ד' טבת תשס"ג ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' דוד בן רחל ז"ל נלב"ע ט"ז אלול תשרי"מ ת.נ.צ.ב.ה</p>
---	---	--	---	--